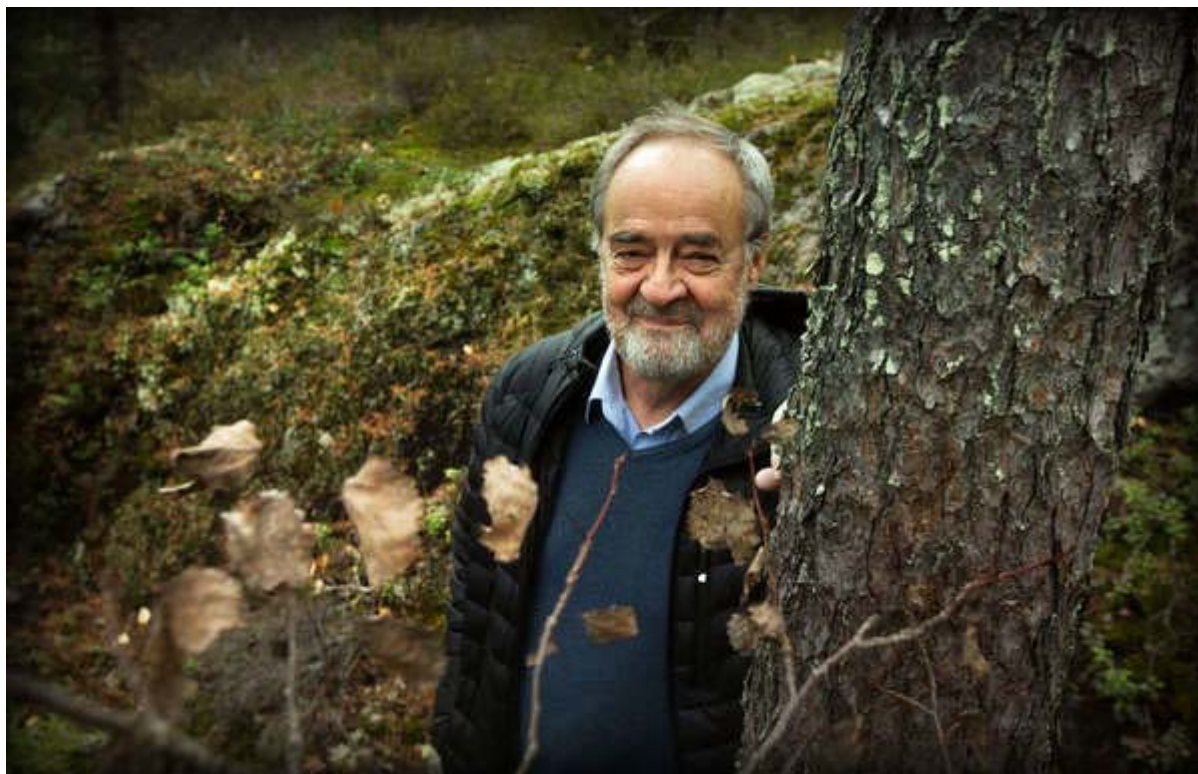

Glimtar av en barndom – Bo R Holmberg gläntar på dörren till det förflutna i självbiografisk bok

Trots att han gett ut mer än femtio böcker har Bo R Holmberg aldrig skrivit om sig själv. Men i den nya boken "Inte långt från älven" tar han steget fullt ut i en serie självbiografiska berättelser från barndomen.

Bo R Holmberg har för första gången gläntat på förlåten till sitt förflutna.
Bild: Katarina Östholm

Bo R Holmberg skrockar lite åt frågan. Hemligheter?

– Kanske börjar jag att bli gammal och vill berätta min historia. Kanske för barnbarnen. Men jag får tillstå att det har känts lite jobbigt, det är första gången jag skriver om mig själv utan omsvep, säger han.

Processen började med fragment, oavslutade texter, små notiser som han gjort för egen räkning, "som kunde vara kul att ha". Han läste, bläddrade, skrev ut och skrev om och hade till sist samlat på sig en hög färdiga berättelser från barndomen.

– Lite som en minnenas lådbyrå, allt finns i samma möbel men var och en av lådorna har sitt eget innehåll. Jag stuvade om dem så textelement hakar i varandra, det skapar en slags logik.

Texterna är skrivna i klassisk Bo R Holmberg-stil – raka, osentimentala, lite kärva skildringar. Berättelserna är korta, från en halv till tre-fyra sidor; dörrar som öppnas mot ögonblick i det förflutna.

Bild: Katarina Östholm

Ju längre man läser desto större blir sammanhanget och desto fler lager byggs på; någon helhetsbild får man aldrig, men de skickligt utplacerade pusselbitarna skapar ändå ett mönster.

Här finns mamman, ständigt i rörelse, ständigt arbetande, som när hon någon gång gjorde uppehåll i sysslorna och satte sig på en stol helt enkelt somnade. Hon som outtröttligt lade undan en slant på banken, noga noterad i bankboken, för att barnen skulle få gå i realskolan.

Här finns pappan, som hade utslag på händerna av limmet på skofabriken där han jobbade. Som hade lite för korta ben efter engelska sjukan. Som när arbetet skulle redovisas slängde några av sina lönegrundande gröna pappersremsor – för att ackordet inte skulle sänkas.

I ett snabbt skissat spektrum av mer eller mindre färgstarka personligheter får läsaren också möta farbrodern, lebeman och konstnär, som klädde av sig och söp sig medvetlös vid köksbordet. Mannen i dubbelknäppt kostym som i vredesmod högg med båtshaken efter kontrollanten på Sandslåns sorteringsverk. Morfadern, som visade hur man avlivade kattungar genom att slänga in dem i ladugårdsväggen.

Trots den tillknäppta stilen ryms ibland bråddjup av känsla mellan raderna. Bo R Holmberg skildrar sin barndom utan överord, utan patos, med en torr saklighet som ibland blir direkt smärtsam.

"Han lyfte en kattunge i nacken och förde den mot mig. Jag såg på de blinda ögonen, den mjuka pälsen, nosen, öronen.

– Ta den nu! sa han. Det är enkelt! Du behöver inte ens kasta hårt.

Jag tog emot kattungen, jag höll den försiktigt i nackhåret. Tassarna rördes och det kom ett ynkligt pip från den. Jag tryckte den mot mitt ansikte.

Jag sprang ut ur lagården. Utanför irrade den gamla kattan jamande omkring."

Som genom en felvänd kikare, avlägset men ändå så nära, blir Bo R Holmbergs bok både ett tidsdokument och en, trots sakligheten, personlig och berörande berättelse. Några mer eller mindre väl bevarade hemligheter avslöjas också, till exempel att han som ung var aktiv i Jehovas Vittnen. Regelbundet refererar boken till den Sanning som pappan hade – men inte mamman.

– Pappa gjorde aldrig någon stor affär av det. Under ett par år var jag själv aktiv, deltog på möten och delade ut tidningarna, men när jag blev lite äldre så slutade jag. Det var inte heller någon stor sak.

Men det var en värld som ändå gjorde avtryck.

"Bilderna i Vaktornet och Vakna föreställde vackra, rena, välklädda människor. De var glada, de skrattade och lekte på en äng med vilda djur, eller så satt de tillsammans i samförstånd och endräkt. Ingen i min närhet såg ut som de gjorde, men jag tänkte att jag fick vänta till efter Harmageddon innan jag själv skulle se ut som de lyckliga människorna i sällskapetets publikationer."

Under de korta texternas sakliga yta löper starka underströmmar. Pappan som cyklar iväg ensam till mötena med Bibeln i en påse på pakethållaren. Pojken som gick ut i skogen när föräldrarna bråkade, kanske var det om Sanningen. Pappan som flyttade för att prova ett nytt jobb men snart var tillbaka igen.

Men här finns också humor, dråpliga historier, framtidsdrömmar, pojkstreck. Här finns älven, åkrarna, hässjorna, skolan i Lo, världens största sorteringsverk på Sandslån. Allt det som var livet i den lilla byn vid Ångermanälven, byn "som en gång varit en ö men inte längre var det".

Om den byn, och mycket mer, berättar Bo R Holmberg i "Inte långt från älven".

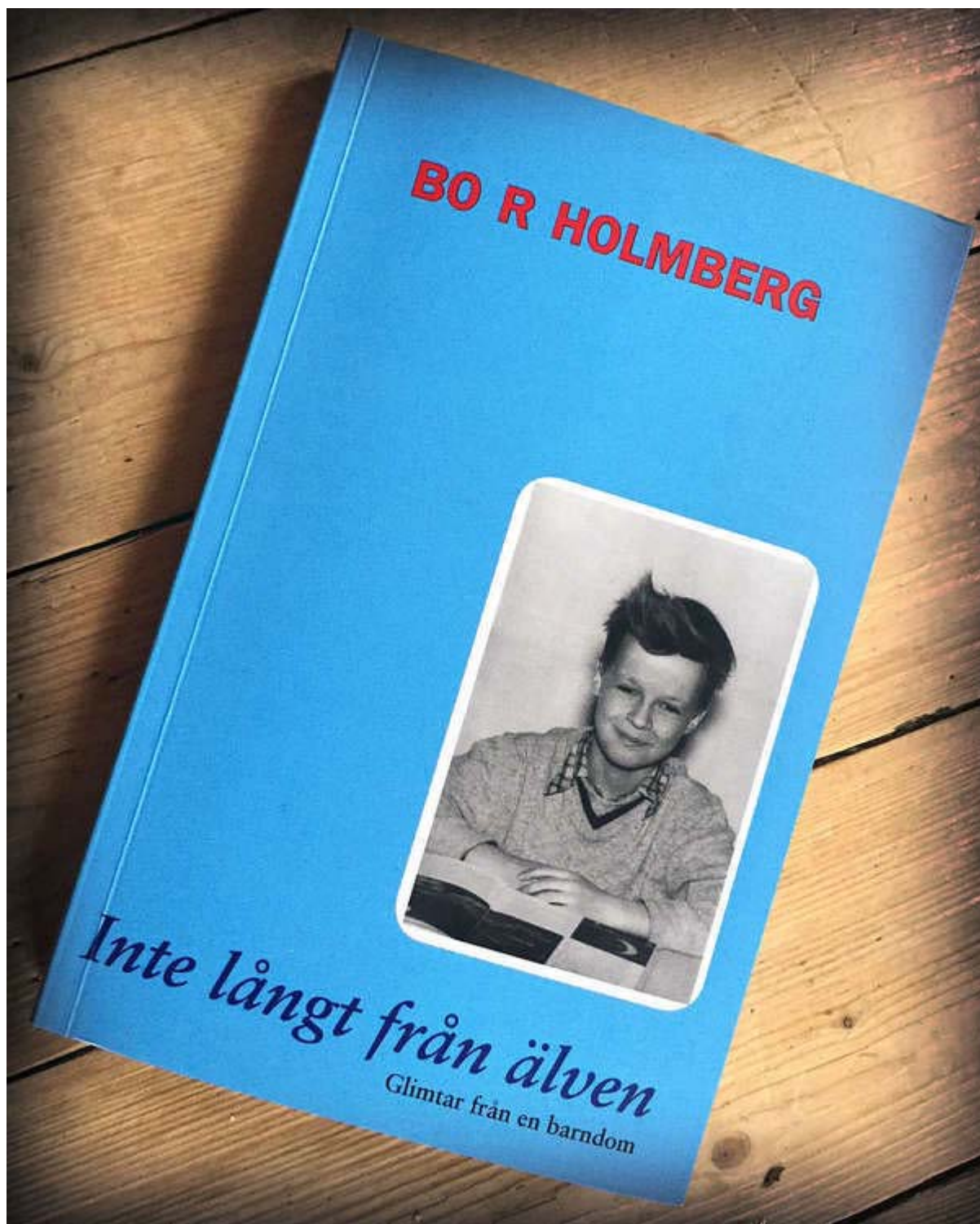

Bild: Katarina Östholm